

Het voorstel zoals het er nu ligt, hinkt op twee gedachten. Artikel 2 bekijkt het op ondernemersniveau (houden zo) en artikel 3 bekijkt het per contract. Artikel 3 laat de commissie per afzonderlijk contract beoordelen of sprake is van hoe die ene specifieke overeenkomst gekwalificeerd moet worden. Of iemand ondernemer is moet niet aan de hand van een contract worden bekeken, maar aan de hand van het totale plaatje. Die elementen komen wel terug in het wetsvoorstel (eigen pensioenvoorziening, AOV, etc). Dus die commissie moet niet de afzonderlijke overeenkomst beoordelen, maar zou moeten beoordelen of iemand ondernemer/zelfstandige is. Dus mijn suggestie is om de commissie de (schijn)zelfstandigheid van de ondernemer te beoordelen. Dus dan wordt het totaalplaatje van de betreffende ondernemer bekeken, en niet ieder contract afzonderlijk. Eigenlijk zijn we dan een beetje terug met de ouderwetse VAR verklaring, maar mijn ervaringen zijn daar helemaal niet zo slecht mee.

Dan kan gekeken worden naar: is sprake van een reëel uurtarief, hoe wordt aan acquisitie invulling gegeven, hoe worden financiële risico's afgedicht etc.

Een punt van aandacht is de vraag wat een reëel uurtarief is. In een facturabel uur zitten alle kosten: van het werk, reiskosten, AOV, pensioen, vakantiegeld en verlof, ziekte dagen, tijd voor acquisitie, kosten scholing en niet facturable uren hierdoor, overbrugging voor als men geen opdracht heeft. Dus als een CAO uurloon € 30,00 is en men factureert per uur € 40,00: dan is dat geen reëel tarief. Dat is in een oogopslag duidelijk. Nu kan men in theorie er als ondernemer voor kiezen om onder een CAO loon te werken, maar dit is, naast het feit dat dit niet slim is, ook maatschappelijk ongewenst.

Verder is de rechtsbescherming niet juist geregeld. Naar mijn mening is die commissie een ZBO. Zo'n oordeel heeft rechtsgevolg (men zal sociale premies moeten betalen, en men valt onder de loonheffing). Waarom wordt in de wet niet vastgelegd: de uitspraak van de Commissie Beoordeling Toets Zelfstandigenwet is een besluit zoals bedoeld in artikel 1:3 Algemene wet bestuursrecht. De rechtsbescherming wordt veel laagdrempeliger. Men kan natuurlijk stellen: het is een rechtsoordeel, en daardoor geen besluit, maar daardoor wordt een laagdrempelige rechtsbescherming gefrustreerd. D.m.v. een bezwaarprocedure wordt een oordeel van de commissie nog eens goed tegen het licht gehouden, dus uiteindelijk een beter onderbouwd oordeel.